

KONIEC MODIEL A SMŤ EGA

Rodinná katechéza 86-2019 (643)

www.inky.sk

týždeň po 19. 5. 2019

... alebo malé zrekapitulovanie premeny, ktorú v nás spôsobí obrátenie.

BOŽIE SLOVO:

(Jn 8,33-36 SSV)

Čítanie zo svätého evanjelia podľa Jána: *V tom čase Židia hovorili Ježišovi: "Sme Abrahámovu potomstvo a nikdy sme nikomu neotročili. Akože hovoríš: "Budete slobodní"?!"* ³⁴ *Ježiš im povedal: "Veru, veru, hovorím vám: Každý, kto pácha hriech, je otrok. ³⁵ A otrok neostáva v dome navždy; navždy ostáva syn. ³⁶ Až keď vás Syn vyslobodí, budete naozaj slobodní.* Počuli sme Božie slovo!

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 623, 627 až 637, 639, 641)

Minule sme si pripomenuli štyri modly, ktoré nás zotročujú, štyri hrubé a mocné reťaze, ktoré nás pútajú a odvádzajú preč od Boha, od Života, od Neba, od spásy a prinášajú horké ovocie utrpenia a bolesti, ako zistili už dávno *stoici*, alebo na Východe *budhisti*. Obrátenie ale všetko mení...

VIERA nám otvára oči. Je to ako keď v tmavej miestnosti odhrniete z okien ťažké závesy a otvoríte okná. Dovnútra vtrhne svetlo a vône a zvuky a doširoka sa nám otvorí výhľad na ohromný svet tam von, za stenami našej úzkej a tmavej izbičky. Tak sme aj my náhle zbadali, že náš svet je len malou omrvinkou v omnoho väčšej a úchvatnejšej Realite a že náš život tu, na zemi, je len krátkym zábleskom v omnoho dlhšom živote a osude, pre ktorý sme boli stvorení a povolani. Ale hlavne sme ostali ohromení a podmanení nádherou, krásou a velebou toho všetkého! S BÁZŇOU sme pohliadli na Boha, desivo Ohromného, strašlivo Mocného i spaľujúco Svätého a napriek všetkému nás prenikol strach a hrôza. Uvedomili sme si do hĺbky svoju bezmocnosť a ničotnosť, že nič nemáme zo seba a nič nedokážeme sami zo seba – a to doslovne a úplne! Uvedomili sme si, že sme hriešnici, ktorí sa „ako nerozumné zvieratá, od prírody určené na to, aby ich lovili a ničili“ (2 Pt 2,12) rúhavo, opovážlivo a súčasne naivne vzpierali a odporovali tomuto Bohu a „nenávisťou dráždili“ (Sir 48,2) svojimi vzburami a hriechmi Boha, pretože sme „nemohli ... strpieť prikázania Pána“ (Sir 48,2) – akoby sme sa vôbec mohli Bohu nejako vzoprieť, či uniknúť Mu! Spoznali sme, že voči Bohu nemáme nárok na nič, vôbec na nič – leda ak na pomstu a trest a Boží Hnev! Ved' nie je v našej moci nijako odčiniť žiadne z tohto zla! Ved' aj keby sme hneď teraz v tejto chvíli začali žiť a konať Bohumilo a sväto a úplne dokonale podľa Boha – nie je to nič „navyššie“, čím by sme „odčinili“, či „vynahradili“ Bohu náš zločin a hriech, je to len naša povinnosť, žiadna zásluha, ako vraví Ježiš, že „sme neužitoční sluhovia; urobili sme, čo sme boli povinní urobiť“ (Lk 17,10) a nič viac.

Ale Pán na nás, ÚBOŽIAKOV, VLOŽIL SVOJU RUKU a povedal: „*Neboj sa! Vstaň!*“ (Mk 10,49). „*Odpustil nám všetky hriechy*“ (Kol 2,13) a dokonca nás pozval, z číreho milosrdenstva, prajnosti a lásky, k tomu, aby sme boli ako On, aby sme žili Jeho Nesmrteľný a Večný Život, aby sme v ňom boli zbožštení! V tej chvíli nás premkla RADOSŤ – a po nej hlboký a blažený POKOJ, ten, o ktorom Pán hovorí: „*svoj pokoj vám dávam. Ale ja vám nedávam, ako svet dáva*“ (Jn 14,27 SSV). Je to pokoj APATHEIE, kedy naše túžby a ambície sú vrchovato naplnené, už teraz „*Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali*“ (Rim 5,5) a sám Pán nás v Eucharistii živí Chlebom Života, samým Sebou. Po čom by sme ešte mohli túžiť alebo čo by nám ešte mohlo chýbať? Je to aj pokoj BEZSTAROSTNOSTI, pretože tento Boh, sám Boh, je na našej strane (a my na Jeho strane) – a „*ak je Boh za nás, kto je proti nám*“ (Rim 8,31)? Čoho by sme sa ešte mali báť? Z čoho by sme ešte mali byť ustarostení? Nakoniec je to pokoj UVOĽNENOSTI, pretože už sa nevzpierame Bohu, nebojujeme s ňím. Poddali sme sa Mu, úplne, dôveryplne, so vzrušením a radosťou a sme, ako vraví žalmista, „*ako nasýtené dieťa v matkinom náručí, ako nasýtené dieťa, tak je moja duša vo mne*“ (Ž 131,2).

Toto všetko nás naplňa, rozpína naše vnútro, preniká nás to... a my v tomto stave pozeráme na *štyri modly*, ktorým sme až doteraz slúžili, otročili, ktoré nám doteraz vládli – a vidíme ich oškľivosť, ohavnosť i malosť. Ako by sme im len mohli ešte ďalej slúžiť? Načo vkladať svoju istotu do peňazí a majetku a otročiť mu, keď odteraz Pán je našou úplnou a spoľahlivou istotou? K čomu je nám sláva a uznanie sveta, keď nás Pán sám zahalil do svojej Slávy a dal nám postavenie a hodnosť Jeho detí a dedičov Boha? Ako by nám mohlo ešte záležať na nejakej inej sláve, ktorá v porovnaní s tým nie je ničím? A moc? K čomu nám je usilovať o vlastnú moc, keď sa nesieme na vlne Božej moci? A aký zmysel by malo snažiť sa mať „veci pod kontrolou“, keď ich má pod kontrolou náš Otec, Kráľ a Pán, náš Boh? A zábava? Existuje niečo väčšie a vzrušujúcejšie, než piť prvé dúšky Božieho života, dotýkať sa Nebies, byť plní Ducha a byť súčasťou Tela Krista v jeho milovanej Neveste, Cirkvi? Aká iná „zábava“ či „rozptýlenie“ by už len mohli byť lepšie?

Nemajú viac nad nami moc. Modly sú mŕtve. Kristus Boh ich zabil. S nimi zomrelo aj naše hnusné, ohavné Ego, ktoré sme si nemotorne stvorili namiesto nádherného Vnútorného Človeka, ktorého v nás stvoril Boh sám na obraz Samého Seba. Konečne sme slobodní. Kristus sa stal našim pevným bodom – a stojac na ňom môžeme zhodiť zo seba reťaze, o ktoré sme sa opierali doteraz, ktoré boli našou jedinou istotou i oporou – za cenu straty slobody, za cenu uvrhnutia do žalára smrti a hriechu! Syn nás oslobodil – a my sme konečne slobodní. „*A tak každý, kto počúva tieto moje slová a uskutočňuje ich, podobá sa múdremu mužovi, ktorý si postavil dom na skale. ²⁵ Spustil sa dážď, privaliť sa vody, strhla sa víchrica a oborili sa na ten dom, ale dom sa nezrútil, lebo mal základy na skale*“ (Mt 7,24-25), vraví Ježiš – a my sme toho svedkami!

UVAŽOVANIE:

Pozrime sa teraz na svoj praktický, všedný, každodenný život. Čo sa na ňom zmení, či dokonca už zmenilo našim uverením a obrátením sa?

V prvom rade, z *modiel* sa stali *sluhovia*. Už im neslúžime ani neotročíme. Napríklad taká *sláva*, uznanie a ocenenie okolia, to, aby nás ľudia „brali“ a tak. Ak to poslúži Bohu a nášmu životu s Ním – potom to chceme. Ak to Bohu a nášmu životu s Ním neslúži, potom je nám to srdečne fuk, kľudne si o nás ľudia môžu myslieť čo chcú, ani za mak nás to netrápi. A ak by to malo dokonca *odporovať* Bohu a nášmu životu s Ním, ak by nás uznanie okolia a sveta nútilo robiť kompromisy v našom kresťanstve, v našej vernosti a oddanosti Bohu, v tom, že navonok, verejne, hrdo a s radosťou žijeme svoj nový Boží Život v Kristovi – tak potom si pokojne nechajte svoje uznanie! Pokojne budeme pre Vás hoci aj *gašpari, blázni, fóbovia, fanatici, bigotní tupci*, kľudne si myslíte a hovorte čo chcete, nám je toto všetko úplne ukradnuté! Už medzi Vás nepatríme – do Vášho sveta, kde „*sa navzájom oslavujete, a nehľadáte slávu, ktorú dáva len Boh*“ (Jn 5,44). A takto to funguje aj u zvyšných troch *modiel moci, majetku i zábavy*.

A ešte jeden rozdiel je tu. *Servis lyži je pre vášnivého lyžiara niečo ako nutné zlo, otrava, ktorej sa musí venovať, aby mohol lyžovať, ktorú ale nijako zvlášť nemiluje, spokojne ju prenechá servisákovi.* Rovnako aj my. Kedysi *sláva, moc, majetok a zábava* riadili naše životy. Teraz? Sú presne tým „nutným zlom“, „otravou“, ktorú ešte viac alebo menej potrebujeme, kým na tejto zemi sme. A tak sa jej venujeme – ale už len z povinnosti a len natoľko, nakoľko fakt musíme, pretože naše srdce už patrí niečomu úplne inému – adrenalínovému „lyžovaniu“ na vlnách Božieho Ducha!

ÚLOHA:

Podel'te sa navzájom so svojou skúsenosťou s obrátením a snovým pohľadom na život po obrátení!

Spoločne oslavujte a chváľte Boha za tento veľký dar, za to, že nás oslobodil a daroval nám nový a krásny Život v Duchu – a do večnosti nádej na Nebo!